

เทศน์อบรมฆราวาส ณ. สวนแสงธรรม
เมื่อวันที่ ๒๖ ธันวาคม พุทธศักราช ๒๕๕๑(เช้า)

สู้ทุกข์ด้วยธรรม

เทศน์ที่ไหนจำไม่ได้ เพราะไม่เทศน์เพื่อจำ เทศน์เพื่อจริงและทำจริง ให้ทำจริง ๆ นี้ก็เทศน์จริง ๆ ไม่ใช่เทศน์ด้วยความจำ เทศน์ด้วยความจริง ผู้ฟังให้ฟังด้วยความจริง เพราะศาสนาพระพุทธเจ้าเป็นของจริงไม่ใช่ของปลอม เมื่อวานนี้ก็เทศน์หลายแง่หลายแขนงของคนที่มารับประโยชน์มีแง่ต่าง ๆ กัน ต้องเทศน์แก่นั่นแก่นี้ แยกนั้นแยกนี้ ไม่ได้เทศน์ไปโดยสะดวก ต้องเทศน์แบบแยกทางนั้นทางนี้ ความเหลื่อมล้ำต่ำสูงของจิตใจคน และหน้าที่การงานความประพฤติต่างกัน เพราะฉะนั้นธรรมซึ่งเป็นน้ำดับไฟหรือเป็นน้ำชำระสิ่งสกปรก จึงต้องชะต้องล้างตามแง่ตามมุมต่าง ๆ การเทศน์จึงไม่สะดวก ถ้าเป็นทางสายเดียวนี้ก็ฟังเลย แต่ทางแปลกทางแยกก็ต้องแยกนั้นแยกนี้ มันก็ไม่ฟังไม่สะดวก แบ่งเพื่อให้ได้รับผลประโยชน์ทั่วถึงกันมากน้อย

จึงลำบากในการเทศน์ เราพูดตรง ๆ เทศน์แกงหม้อใหญ่ลำบาก ต้องแบ่งเพื่อลั่นนั้นเพื่อปากนี้ เพื่อท้องนั้นท้องนี้ ท้องเด็กท้องผู้ใหญ่ ปากเด็กปากผู้ใหญ่ ให้ได้สัดได้ส่วนทุกคน ความประพฤติของคนก็ไม่เหมือนกัน ชั่วก็มีหลายประเภท แต่รวมแล้วเรียกว่าชั่ว ก็แยกธรรมะเข้าไปชะไปล้างตรงนั้น ๆ ที่เป็นของสกปรก

อย่างเมื่อวานนี้พอระลึกได้บ้างก็เรื่องเกี่ยวกับเรื่องสถานที่อยู่ของสัตว์โลก เมื่อวานได้แยกแยะให้ฟัง เอาของจริงจากพระพุทธเจ้ามา ของจริงจากพระพุทธเจ้าโดยแท้ที่ทุก ๆ พระองค์ยอมรับกันมา ไม่มีแม่แต่องค์เดียวที่จะหลีกเลี่ยงกันไปนั้น เรียกว่าของจริงแท้ของจริงเหล่านี้ลบล้างไม่สูญใคร ๆ จะมาลบล้างไม่สูญ จึงเรียกว่าของจริง เมื่อวานได้แยกแยะของจริงให้ฟัง เริ่มตั้งแต่สถานที่ต่าง ๆ สัตว์โลกที่อยู่นี้ สัตว์โลกมีประเภทต่าง ๆ กัน สถานที่อยู่ตามบุญตามกรรมตามกำเนิดของสัตว์จึงมีต่าง ๆ กัน สำหรับรับรองสัตว์ประเภทนั้น ๆ

เรียกว่าภพว่าภูมิของสัตว์มีรับรองกันทั่วโลกดินแดนในสามแดนโลกธาตุนี้ เช่นอย่างเราอยู่สวนแสงธรรมนี้ ที่นี้ก็เป็นที่รับรองเรา ในแผ่นดินไทยก็แผ่นดินเป็นที่รับรองเรา ในแผ่นดินไทยนี้มีสัตว์น้ำสัตว์บก สัตว์หลายประเภท เขาแยกกันอยู่ตามภูมิตามฐานของเขา มีที่อยู่ด้วยกันทั้งนั้น ไม่มีสัตว์ตัวใดปราศจากที่อยู่ แม้ที่สุดนักโทษก็มีเรือนจำเป็นที่อยู่ของเขา คนดีก็มีสถานที่อยู่เป็นของตน ๆ คิดดูซิแม่แต่นักโทษเขาก็ยังมีที่อยู่ของเขา คือเรือนจำที่กักขังที่ทรมาน

แยกออกไปภพภูมิต่าง ๆ ทั่วแดนโลกธาตุ มีภพมีภูมิมีสัตว์ทั้งหลายอยู่กันประจำ ๆ ตามอำนาจแห่งกรรมของตนดีชั่วหนักเบาเล็กน้อย เริ่มตั้งแต่บนรกขึ้นมา นรกมีก็หลุม ๆ

นั่นคือเป็นสถานที่ที่เสวยกรรมของสัตว์ หนักเบาเล็กน้อย เป็นชั้นเป็นตอนขึ้นมาในรอกหลุมนั้น ๆ นี้แหละเรียกว่าสถานที่อยู่ของสัตว์ สัตว์ดีสัตว์ชั่ว สัตว์บาปสัตว์บุญ

อย่างนรอกอย่างนี้ที่ท่านว่าหลุมที่มหันตทุกข์ ชั่วฟ้าแมบ (ฟ้าแลบ)นี้ไม่มีว่าเป็นความสุข เรียกว่ามหันตทุกข์ อนันตริยทุกข์ ทุกข์ไม่มีระหว่างเลย จะปล่อยช่องว่างไว้เพียงชั่วฟ้าแมบอย่างนี้ ว่าชั่วระยะนี้เป็นความสุขแก่สัตว์ประเภทที่มีกรรมหนักที่สุดนั้นไม่มี ท่านแสดงไว้ในธรรม พระพุทธเจ้าเป็นผู้แสดงเอง พระพุทธเจ้าเป็นผู้เห็นเองรู้เอง นำมาบอกพวกเราที่เป็นสัตว์ทั้งหลายตราบอดนี้ให้รู้ให้เห็นให้ฟัง แล้วก็รองลำดับขึ้นมาจากรกชั้นนี้ นรอกชั้นนี้มหันตทุกข์แล้ว ยังตกรกอีกเป็นกัปเป็นกัลป์นะ สัตว์แต่ละตัว ๆ ฟังซิ

กัปหนึ่งนี้ท่านเทียบไว้นานเท่าไร นี้ก็มีในตำราบอกไว้แล้ว พระพุทธเจ้าทรงบอกเองด้วย กัปหนึ่งนั้นท่านเทียบไว้ เรียกว่าเราคาดไม่ถึงเลย คือร้อยปีทิพย์ ร้อยปีเราธรรมดา เป็นหนึ่งปีของปีทิพย์ เพียงชั้นต่ำอย่างพวกไปอยู่บนสวรรค์ ร้อยวันของเราเท่ากับสวรรค์ ช่วยยามชั่วครู่เท่านั้น หรืออย่างมากก็วันหนึ่ง แต่เป็นชั้น ๆ นะ สวรรค์ชั้นสูงเท่าไรยิ่งยืดยาว ร้อยปีของเราไม่ได้ชั่วระยะหนึ่งของสวรรค์เลย ความยืดยาวต่างกัน เพราะ นั้นสบาย จึงไม่ได้คำนึงถึงเวลาลำเวลา พวกเรามีแต่ความทุกข์ความทรมานแห่งนดูแต่ตะวัน เมื่อไรจะค่าจะได้พักผ่อน หัวใจไม่ได้ผ่อนถูกเผาอยู่ตลอดเวลา

ทีนี้คำว่ากัปหนึ่งนั้นร้อยปีทิพย์ ไม่ใช่ร้อยปีธรรมดาเรานะ ร้อยปีทิพย์ ร้อยปีเรานี้จะเป็นปีทิพย์อยู่ในภูมิทิพย์ ทีนี้ร้อยปีทิพย์นั้นมีนางเทพธิดา ท่านยกข้อเปรียบเทียบนะ ไม่ใช่มีเทพธิดามาทำอย่างนั้นจริง ๆ ท่านยกข้อเปรียบเทียบให้เราฟังถึงความยืดยาวนานของแต่ละกัป ๆ กัปหนึ่งนั้นร้อยปีทิพย์ มีนางเทพธิดาเอาผ้าขาวมากวาดภูเขาทั้งลูกนั้น ภูเขาลูกนั้นสูง ร้อยปีทิพย์นางเทพธิดาเอาผ้าขาวที่สะอาดมา กวาดภูเขาทั้งลูกนั้นสักหนหนึ่ง ร้อยปีทิพย์มากวาดเสียหนหนึ่ง จนกว่าภูเขาทั้งลูกนี้จะราบเป็นหน้ากลองเมื่อไรแล้ว นั้นเรียกว่าหนึ่งกัป ฟังซินานไหม

แล้วสัตว์ตกรกนี้ก็กัป นานเท่าไรพิจารณาซิ ไม่ใช่กัปเดียวนะ นี้จะเรียกว่ามหันตทุกข์ ทุกข์ก็ทุกข์มากที่สุด ไม่ยอมให้ตาย เพราะจิตไม่เคยตาย ไม่เคยตายมาแต่กาลไหน ๆ มีแต่เกิดตายตามร่างต่าง ๆ ที่จิตเข้าไปอาศัยเท่านั้น ส่วนจิตเองนี้ไม่มีตาย พอบริสุทธิ์แล้วก็ถึงพระนิพพาน เป็นธรรมชาติที่ว่างแล้ว ไม่เคยตาย จิตที่เกิดตายของสัตว์นี้เป็นต้นทางเรื่อย ถ้าไม่มีธรรมเป็นเครื่องตัดทอน คือความดีทั้งหลายที่เราสร้างนี้ เรียกว่าเป็นเครื่องตัดทอนความทุกข์ลง เป็นสิ่งตัดทอนวิญญานของเราที่จะเกิดไปอย่างยืดยาวนานนั้นให้หดย่นเข้ามา นี้คือความดี

ทีนี้สัตว์เมื่อยังมีบุญเวียนอยู่ นี้ก็อาศัยบุญอาศัยกรรมเป็นเครื่องเยี่ยวยาบรรเทากันไป ทุกข์มากก็เป็นทุกข์น้อยเพราะมีบุญต้านทานกันเรื่อยไปอย่างนี้ ถ้าผู้ทำบาปหนักอย่าง

ที่กล่าวมานี้เรียกว่าโลกันตรนรก นรกท่านแสดงไว้ถึง ๒๕ หลุม ๒๕ ชุม ในคัมภีร์ ๒๕ ชุม เราจะพูดถึงเรื่องชุมที่หนึ่งให้ฟังพอประมาณ ชุมที่หนึ่งนี้สัตว์โลกตกนรกนี้ ความทุกข์ที่ สัตว์โลกทั้งหลายได้รับด้วยมหันตทุกข์นั้น ความสุขจะแยบออกมาชั่วฟ้าแมบอย่างนี้ไม่มี เลย นี่ฟ้าแมบเป็นระยะที่สัตว์ในนรกหลุมนั้นได้รับความสุขอย่างนี้ไม่มี เรียกว่า อนันตริยะ คือ ไม่มีระหว่างเลย อนันตริยทุกข์ ทุกข์ไม่มีระหว่าง

แล้วสัตว์ตกนรกหลุมนี้หลายกัปหลายกัลป์ สัตว์ประเภทที่หนาที่สุด นี่คือความจริง ลบไม่สูญ ใครจะมาลบอย่างไรก็ไม่สูญ ความสำคัญมันหมาย ความลบล้างด้วยความ ต้องการของเรานี้ไม่มีความหมาย สร้างบุญเป็นบุญ สร้างบาปเป็นบาป ไม่ว่าที่แจ้งไม่ว่าที่ ลับ สร้างอันไหนเป็นอันนั้น กระดิกแพล็บเป็นแล้ว กระดิกทางชั่วเป็นบาปแล้ว กระดิกทาง ดีเป็นบุญแล้ว ขึ้นมาพร้อมกัน ๆ แล้วก็ฟักตัวอยู่ในจิต ๆ เมื่อมากขึ้น ๆ ก็แสดงตัว ออกมา ๆ ผู้ที่หนาแน่นที่สุดไม่คำนึงไม่เชื่อบุญเชื่อกรรม ยิ่งสนุกสร้างบาปสร้างกรรมใส่ตัว เองเข้าไปโดยลำดับ

ที่ท่านยกว่าสุดยอดของบาปกรรมทั้งหลาย ท่านบอกไว้ ๕ ประเภทที่เคยอธิบายให้ ฟังแล้ว เรียกว่า อนันตริยกรรม ๑) ฆ่าบิดา ๒) ฆ่ามารดา ๓) ฆ่าพระอรหันต์ ๔) ทำลาย พระพุทธเจ้าแม่ไม่ตายก็ตาม ๕) ยุยงให้สงฆ์ที่มีความสามัคคีกันแตกจากกัน นี้เรียกว่า ประเภทกรรมหนัก ถ้ายังพอมีสติอยู่บ้างให้ห้ามทันทีว่านั่นเลย อย่าให้ฝันไปได้ กรรมนี้เป็น กรรมขาดสะบั้น จึงอย่าได้ฝันทำเป็นอันขาดหรืออย่าล่วงเกินกรรมเหล่านี้ จะลงในนรก หลุมนั้น เพราะคำว่ากรรมนี้อยู่ในกฎแห่งอนิจจังเหมือนกัน แต่เปลี่ยนแปลงชั่ว อนิจจัง เปลี่ยนจริงแต่เปลี่ยนชั่ว

ที่นี้พอกรรมอันนี้ค่อยเปลี่ยนไป ๆ ค่อยหมดไปเบาไป ๆ ก็จะเลื่อนจากนรกหลุมนี้ ขึ้นมาหลุมนี้ เลื่อนจากหลุมนี้ขึ้นมาหลุมนี้ ๆ เป็นลำดับ ไม่ได้ผิงขึ้นมาเลยนะ เพราะกรรม ยังลำดับลำดับกันอยู่ ฝันกรรมขึ้นมาไม่ได้ ต้องขึ้นมาด้วยการเสวยกรรมตามลำดับ จน กระทั่งพ้นออกมาแล้วยังมาเป็นเปรตเป็นผีอีกทีหนึ่ง ไม่ใช่จะออกมาเป็นมนุษย์เหมือน อย่างสัตว์ทั้งหลายทีเดียว นี่แหละกรรมเป็นอย่างนี้มาโดยตลอด

นรกแต่ละหลุม ๆ นั่นคือกรรมของสัตว์โลกผู้สร้างบาปสร้างบุญหนักเบาต่างกัน นี่ก็ เป็นภูมิที่อยู่ของสัตว์ แดนมนุษย์ก็เป็นที่อยู่ของมนุษย์และสัตว์ทั้งหลายที่ควรแก่การอยู่ใน แดนมนุษย์ก็อยู่ พวกสัตว์น้ำสัตว์บกอยู่ตามสภาพของเขาเป็นที่อยู่ของสัตว์ทั้งนั้น จากนั้นก็ สวรรค์ นรกก็ชั้นก็ออกมาแล้ว ที่นี้สวรรค์ตั้งแต่ชั้นนี้ ๆ เป็นที่อยู่ของผู้มีบุญตามชั้นवासนา บุญญาภิสมภารของตนมากน้อย อำนาจवासนาบุญญาภิสมภารเพียงชั้นนี้อยู่ชั้นนี้ พวกนั้น อยู่ชั้นนั้น ๆ มีความสุขมากกว่ากันเป็นลำดับ ๆ ความละเอียดลออทุกอย่างสูงกว่ากัน ละเอียดกว่ากันเป็นลำดับ สวรรค์ ๖ ชั้น จากนั้นก็พรหมโลก ๑๖ ชั้น

นี่พระพุทธเจ้าแสดงไว้หมดด้วยหลักความจริงล้วน ๆ ไม่มีใครไปปล้ำงได้เลย นี่คือความจริง อันนี้มีมาก็กัปกักลับแล้วนับไม่ได้เลย เพราะเป็นของมีมาดั้งเดิม สวรรค์ทุกชั้น พรหมโลกทุกชั้น นิพพานเหมือนกัน เป็นของมีมาดั้งเดิมไม่มีใครปล้ำงได้เลย สัตว์ทั้งหลายอยู่ตามชั้นภูมิของตน ๆ ตลอด ไม่มีสัตว์ตัวใดที่ปราศจากที่อยู่เพราะมีกรรมด้วยกัน ต้องอยู่ด้วยอำนาจแห่งกรรมหนักเบาเล็กน้อย สถานที่ใดแล้วแต่กรรมอำนวยให้ไปอยู่

สรุปความลงมาแล้ว ที่กิเลสหลอกลวงสัตว์โลกว่า สัตว์ทั้งหลายตายแล้วสูญ ความสูญสัตว์ที่สูญนั้นไปอยู่ที่ไหน คิดดูในนี้สัตว์ตัวใดไม่มีสูญ แม่วิญญาณดวงเดียวไม่เคยสูญ เกลือโลกธาตุอยู่ที่นี่ ที่สูญของวิญญาณไม่มี และที่อยู่ผู้มีจิตสูญแล้วก็ไม่มี มีแต่เกิดตาย ๆ แล้วสิ่งเหล่านี้เราปล้ำงได้ยังไง กิเลสมันบอกว่าทำบุญไม่ได้บุญ คือบุญบาปไม่มี นรกสวรรค์ไม่มี สัตว์ทั้งหลายเหล่านี้มันก็ปฏิเสธไปหมด เราเห็นไหมสัตว์ทั้งหลาย นรกเปรต อสุรกายเหล่านี้เราไม่เห็นก็เป็นอีกอย่างหนึ่ง แต่ท่านผู้วิเศษละเอียดเห็น กับเราตาบอดไม่เห็น เอาอะไรมาแข่งกัน คนหนึ่งตาบอดไม่เห็น คนหนึ่งตาดีเห็นเราจะเชื่อทางไหน

กิเลสมันปิดตาของสัตว์ทั้งหลายให้ปิดหมด เรื่องบาปเรื่องบุญนรกสวรรค์ไม่ให้มี สิ่งที่มีก็คือความทะเยอทะยานความติดความดิน ที่จะสร้างบาปสร้างกรรมเต็มในหัวใจ มันผลักดันเข้าไปเป็นทางโล่งให้สัตว์ทั้งหลายทำชั่ว ครั้นทำชั่วแล้วพวกที่ได้รับความกรรมชั่วนั้นไปที่ไหน แม่นักโทษก็ยังม็เรือนจำอยู่ แล้วพวกนี้มันก็มีแดนนรกเป็นชั้น ๆ ภูมิ ๆ อยู่เหมือนกันหมด เรื่องเป็นอย่างนี้

ใครอย่ากล่าวหาญนะ กล่าวหาญต่อองค์ศาสดา กิเลสเคยปล้ำงธรรมพระพุทธเจ้ามานานแสนนาน พระพุทธเจ้าเป็นผู้เปิดความจริงมาให้โลกเห็นเป็นระยะ ๆ นอกจากนั้นกิเลสก็ปิดไว้ ๆ ให้สัตว์สร้างกรรม ๆ สัตว์ทั้งหลายจึงได้รับความทุกข์ความทรมานไม่มีวรรคมีตอนตลอดมาอย่างนี้ จะเป็นอีกตั้งกัปกักลับเพราะกิเลสหลอกลวง ธรรมะก็จะมาเปิดทางให้ออก ๆ เป็นระยะ ๆ เช่น พระพุทธเจ้ามาตรัสรู้แต่ละองค์ ๆ นั้นแลคือมาเปิดช่องเปิดทางให้สัตว์ทั้งหลายได้ออกช่องทางแห่งธรรมที่สอนไว้ ซึ่งเป็นทางแห่งความปลอดภัย แล้วกิเลสก็คอยปิดนะ ถึงสอนขนาดนั้นกิเลสยังตามต้อนยังกิดยังขวางตลอดเวลา เพราะฉะนั้นธรรมจึงมีประจำโลก ไม่มีไม่ได้ สัตว์ไม่มีความหมายเลย พวกมันจำเอานะ

ที่ว่าสูญนั้นนะเอามาแยกฟังกันซินะ สูญใหม่ นี่คือความจริงที่พระพุทธเจ้าประกาศ กังวานมาอย่างนี้ไม่ทราบว่กัปล้ำง ๆ พระองค์ แบบเดียวกันหมด เพราะสิ่งเหล่านี้มีอยู่อย่างนี้เหมือนกัน รู้เหมือนกันเห็นเหมือนกัน สอนต้องสอนแบบเดียวกัน สอนแบบอื่นไม่ได้ เพราะแต่ละท่านผู้ โลภวิทุ รู้แจ้งโลกทุกอย่างแล้วนำมาสอน ให้เราทั้งหลายที่ตาบอดหูหนวกเพราะกิเลสปิดบังตาไว้นี้ เชื่อธรรมพระพุทธเจ้า

คนตาบอดต้องอาศัยคนตาดี จับไม้ทำให้คนตาดีจูงไป เราไม่เห็นก็ให้จูงไป อย่าปล่อยไม้เท้า ถ้าอวดดีปล่อยไม้เท้าแล้วลงเหวตุนนะ เพราะไม่เชื่อคนตาดี อวดตัวคนตาบอด เราก็มีขาเหมือนกันนี่วะ ชัดเข้าไปขามันพาลงคลอง เวลาตกคลองไม่เห็นพูดถึงขาบ้าง ละ นี่แหละความอวดดี อย่าอวดหนา คนตาบอดอย่าอวดดีต่อคนตาดี คนบอดในหัวใจอย่าอวดดีต่อคนผู้รู้แจ้งแทงทะลุคือศาสตราจารย์เอกแต่ละองค์ ๆ ถัดมาจากนั้นก็พระอรหันต์ ท่าน ท่านคิดท่านรู้ท่านเห็น นี่แหละผู้ตาดีให้เชื่อท่าน

เวลานี้เป็นเวลาที่น่าสนใจที่ศาสนาพราหมณ์ทั้งหลายชาวพุทธเราด้วย โดยเอาศาสนาออกมา มีผู้นำหน้า นำธรรมนั้นออกมาชี้แจงแก่พี่น้องทั้งหลาย ดังที่หลวงตาชี้แจงอยู่เวลานี้ ไม่ได้เอาคำโกหกมาแจกมาแจงมาหลอกหลวงพี่น้องทั้งหลาย ขอให้พากันลงใจ นี่คือธรรมของจริงพระพุทธเจ้าที่กำลังออกสนามเวลานี้ ช่วยบ้านช่วยเมืองช่วยวัตถุสิ่งของที่ระงับขึ้นเพื่อชาติไทยของเราด้วย ช่วยจิตใจเพื่อที่จะมีพลังต่อสู้สิ่งต่าง ๆ ที่เข้ามาเกี่ยวข้อง

สุขก็ตามทุกข์ก็ตาม ยากลำบากขนาดไหนก็ตาม ให้เอาธรรมเข้าสู่ สัตว์โลกเกิดมาต้องมีทุกข์ด้วยกันทุกคน เราก็มียาก็มี จะหลีกมันไปไหน เมื่อมีอยู่กับตัวให้แก้ไขตัดแปลงไป เช่น โรคเกิดกับกายของเรา ยาก็ต้องมาด้วยกัน มาแก้กันตามสัตตามส่วนของมัน เราจะค่อยเบาบางหายจากโรคจากภัยก็มี พอบรรเทาอยู่ได้ก็มี เมื่อโรคมียารักษา มีหมอรักษา นี่โรคของเรา โรคอันนี้เป็นโรคกิเลส โรคเรื้อรัง โรคตายเกิดไม่มีวันจืดจาง ต้องเอายาคือธรรมโอสถเข้ามาแก้มาช่วยหนุนทางด้านจิตใจ

ให้เป็นผู้มีศรัทธาความเชื่อความเลื่อมใสตามหลักความจริง คือศาสนาของพระพุทธเจ้า แล้วให้ดำเนินตามนั้น การปฏิบัติตนก็เหมือนกัน ท่านห้ามตรงไหนอย่าฝืนท่านให้ต่างคนต่างพยายามฝืนกิเลส คือกิเลสมันชอบจูงไปทางความชั่ว ทางความดีมันฝืน นี่แหละมันขัดขวางไว้ เราสู้กับกิเลสอันนี้ที่เราได้รับความทุกข์ คือต่อสู้กับกิเลส มันก็ดมันขวาง ผ่านมันไปได้ก็เป็นความดีของเราพักหนึ่ง ๆ

อย่างพี่น้องทั้งหลายมาวัด ถ้าไม่มีธรรมพามาไม่ได้นะ กิเลสมันไม่ยอมให้เข้าวัด ถ้าเข้าโรงเหล้าเมาสุรา สูบฝิ่นกินกัญชา เกี้ยวสีกานารีอย่างนั้น มันพาไปวันยังค่ำคืนยังรุ่ง ไม่กลับมาถึงบ้านหลงบ้านเลย ลืมบ้านลืมเมืองไป กิเลสลากไปอย่างนั้นแหละ หลงบ้านหลงเมือง ลืมบ้านลืมเมือง ลืมผ้าลืมเมียไปหมด ถ้ากิเลสจูงไป ลืมลูกเต้าหลานเหลนไปหมด ลืมหมด ไปด้วยความเพลิดเพลิน ไปไม่มีหลักมีแหล่ง ไปด้วยพินด้วยไฟเผาไหม้ในหัวใจ ลากไปจูงไป นี่แหละถ้ากิเลสพาไปไปอย่างนี้ ถ้าธรรมพาไป ก็อย่างที่พี่น้องทั้งหลายมาวัด ไม่ใช่แต่เป็นความเต็มใจทุกดวงใจนะ หัวใจคนกิเลสมีด้วยกันมันต้องฝืน อยากมาวัดมันก็ไม่ให้มา แต่ธรรมฝืนว่า เอ้า มา นี่ละฝืนมัน

ความฝันนี้เรียกว่าต่อสู้ เป็นกองทัพอันหนึ่ง การต่อสู้กับกิเลสที่ไม่ให้มาวัดแต่เราจะมา ฝันมัน นี่ละฝันอย่างนี้เรียกว่า ฝันกับกิเลส เป็นกองทัพอันหนึ่งเหมือนกัน เพราะต่อสู้กับกิเลส ไม่ใช่ต่อสู้ธรรมนะ ธรรมท่านไม่มีอะไรฝัน ไปทำคุณงามความดีธรรมไม่มีฝันอะไร ธรรมไม่มีทุกข์ แต่กิเลสต่างหากเป็นผู้ฝัน ให้เราได้รับความทุกข์ต่อสู้กับมันตลอด กิเลสหาเท่าไรยิ่งต่อสู้หนัก จนกระทั่งมันบางลง ๆ ความต่อสู้ของมันเบาลง การดำเนินทางดีของเราขึ้น ๆ แล้วก็รุ่งเรืองเลยที่นี้ เพราะกิเลสมันหมดไป ๆ ไม่มีอะไรมาต่อสู้ ธรรมก็ออกสนามอย่างเต็มเหนี่ยว ได้รั้งเอาไว้ ถึงขั้นธรรมมีกำลังแล้วได้รั้งเอาไว้ วันหนึ่งคืนหนึ่งไม่ได้ทำความดีอยู่ไม่ได้ นี่เรียกว่าธรรมมีกำลังแล้ว เอ้า ฝ่ามันไปฝันมันไปเหยียบหัวมันลงไป มันเคยเหยียบหัวเรามากต่อมากแล้ว

เพราะฉะนั้นคราวนี้จึงเป็นคราวสำคัญที่เราได้มานำพี่น้องทั้งหลายนี้ กิเลสเหยียบปากเหยียบหัวใจพี่น้องทั้งหลาย เรานำธรรมพระพุทธเจ้ามาเหยียบปากกิเลส เวลานี้ออกสนามอย่างกล้าหาญชาญชัย ไม่มีสะทกสะท้าน เพราะเอาของจริงออกมาพูดให้พี่น้องทั้งหลายฟัง กิเลสเป็นของปลอมมันทำไม่อาจหาญชาญชัยดีกราดทะเล เฉพาะอย่างยิ่งเมืองไทยของเราจะจมไปเพราะอำนาจของกิเลสดี อำนาจของกิเลสทำลายนั่นเอง ที่นี้เอาธรรมมาตีปากกิเลส กิเลสว่า บาปบุญ สวรรค์นรกไม่มี ฟาดมันเลย โคตรพ่อโคตรแม่มีไม่เคยเห็นนรกสวรรค์ มีจะมาอวดกูหรือจะว่าอย่างนั้น ฟาดปากมันเลย ตีปากมันไปเรื่อย เอาธรรมตีมันเลย กิเลสมันกลัวแต่ธรรม อย่างอื่นไม่กลัว

นี่จึงพูดด้วยความอาจหาญชาญชัย ที่นำมาพูดเหล่านี้ไม่ได้มีสะทกสะท้าน ถอดจากความจริงที่พระพุทธเจ้าทรงรู้ทรงเห็นมาสอนพี่น้องทั้งหลาย ขอให้พากันลงใจ ถ้างใจต่อศาสนธรรมไม่ได้แล้ว เป็นอันว่าเราจะจมแน่ ๆ เขียนใบจมไว้เลยก็ได้ ถ้าหากว่าเรามีความเชื่อยึดเหนี่ยวพระพุทธเจ้าแล้ว บึกบึนอย่างนี้แล้ว เรามีทางที่จะรอดพ้นจากอุปสรรคขวากหนามกองทัพทั้งหลายนี้ไปได้วันละเล็กละน้อยจนไปได้โดยสะดวก

วันนี้พูดเพียงเท่านี้ละนะ ที่แรกก็ว่าจะไม่พูดอะไรมาก แต่พอขึ้นธรรมาสน์แล้วมันหากต่อยตัวเองนะ มันไม่ดูเวล่ำเวลานาทีอะไร มีแต่พึดกันเรื่อยเลย เหนื่อยจะตายแล้วจึงเพิ่งมารู้ พากันจำไว้วันที่พูดไว้ทั้งหมด ให้ฝังไว้ในหัวใจนะ เวลานี้เหมือนพระพุทธเจ้ากำลังมาประกาศ ลากเข็นพวกเราขึ้นจากความจมจากนรกทั้งเป็น คือกิเลสมันหลอกเราให้จมธรรมะกำลังลากขึ้น ๆ ให้เชื่อธรรม เอาละให้พร เหนื่อยแล้ววันนี้ เหนื่อยทุกวัน หลวงตา ป.๓ เทศน์ทุกวันไม่ทราบเอาอะไรมาเทศน์นะ หลวงตาประถม ๓ นะนี้ เทศน์สอนทั่วประเทศไทย มันเกินเหตุเกินผล